

Een koffer vol verhalen

verhalen en gedichten

Een koffer vol verhalen

Inhoud

WOORD VOORAF

11

MARK VERVER
Toeristische route

17

FROUKE ARNS
Droeve vingers

29

CHRÉTIEN BREUKERS
Mijn eerste reis

35

EVELINE VANHAVERBEKE

De huwelijksreis

47

LINDA VAN RIJN

Amico

59

GERDA CROUSET

De VIP

69

MARIAN VAN LIESHOUD

Land van dromen

81

SASKIA VAN DEN HEUVEL

*Wij gaan niet op vakantie omdat het overdreven
is om zo somber te zijn dat iemand daarvan
iets kan denken in een buitenland*

85

PAULINE PISA

De zeegang

89

HANS VAN DEN POL

I'll follow the sun

93

JOHANNA GEELS

Schaapsdrift

105

ESTHER WAIJ

Rikkerdetik

113

JANNEKE HOLWARDA

Als je fietst dan waait het

117

PETER DREHMANNS

De geluksbrenger

129

SASKIA STEHOUWER

Achter de zusters aan

139

ANNELIE DAVID

Steenlingen

143

RIJK DE JONG

Iets wat op kippengaas leek

147

PAUL JANSSEN

Kampionad ar bed

159

BERT VAN DER VEER

Hotels

171

ROEL THIJSSSEN

Het land van zijn eigen tegendeel

179

RUNA SVETLIKOVA

Vliegtuig

197

MONIQUE SCHOUTEN

Tussenjaar

201

DOLORES THIJS

Odysseus achterna

205

MARIËTTE MIDDELBEEK

Keukenhof

217

ADRI VAN BEELEN

Villa Grock

231

YOKO HEILIGERS

Regentijd

243

MICHIEL LÖFFLER

Weg

247

BETTINA DRION

De mooiste reis van mijn leven

253

WIM DUIJST

De demonstrant

261

RITA SPIJKER

Zee van tijd

275

Verantwoording

299

Frouke Arns schrijft poëzie en proza. Haar gedichten werden eerder gepubliceerd in tijdschriften, verzamelbundels en poëziekalenders. In haar debuut *Mensen die je misschien kent* (2013) toont Frouke Arns de mysteries van het alledaagse in fragmenten uit levens van mensen die je misschien kent.

Frouke Arns

Droeve vingers

*... and wondering how fish do it, sleep and rest I mean,
their mouths opening and closing, their eyes shut wide open
in the deep dark waters, as they float along...*

Pete komt de badkamer in met een sigaret en een Budweiser, gaat op de rand van het bad zitten en zegt 'Shit Melanie, we zijn vergeten hem te bellen.' Blauwe rookwezens kringelen uit zijn mond naar het plafond. Op de tv in onze motelkamer doet een commentator verslag van een sportwedstrijd. Het groene gejuich zwelt aan, zwakt dan af in een teleurgesteld 'oeh'. Het schuim in bad maakt knappende geluidjes.

Ik droog mijn handen af aan zijn shirt om een trekje te nemen, maar hij pakt ze vast en strijkt over m'n ribbelige vingertoppen.

‘Droevе vingers. Ma noemde dat altijd droevе vingers, als Jim en ik weer eens te lang in bad hadden gezeten. Een keer bleef ze zó lang weg dat we niet alleen ribbels op onze vingers en tenen hadden. We zaten in ijskoud water en hadden paarse lippen. Páárs! Het kwam niet in me op om uit bad te stappen.’ Met een slok spoelt hij de herinnering aan zijn moeder, de droevе vingers en het paarse weg en dooft met klein gesis zijn sigaret in het restje bier. ‘Jim en ik maakten baarden in bad. Baarden en tietē. Schuimtruien en pruiken.’ Hij neemt een handvol schuim, drapeert dat rond zijn kin en wiebelt met zijn hoofd. Laat zijn ogen rollen, houdt zijn buik vast, roept ‘ho, ho, ho!’

De baard zwiēpt alle kanten op. Het ziet er hilarisch uit, maar ik vraag hem daarmee op te houden. Ik ken dat. Weet precies waar het eindigt, als hij in deze stemming is. We komen altijd op hetzelfde uit. Altijd. Hij veegt zijn schuimbaard af, maar een klein vlokje blijft onder zijn kin hangen.

Ik twijfel even of ik het hem moet zeggen. Maar dan wordt er op de deur van onze kamer geklopt en hoor ik hem praten en lachen met Ed, de eigenaar van het motel. Daardoorheen klinkt de opgewonden stem van de sportcommentator en het gejuich van een uitzinnige meute in het stadion. Iemand heeft gescoord. Ik rits het hete water dicht tot aan mijn hals en hoger en ga kopje onder.

We hebben vandaag een flink eind gereden. Kwamen door dorpjes met namen als Harmony, Hope en Hell’s End. Gehuchten met vijftien inwoners en een schurftige hond. Eén dorp stond te koop. Op de radio zong Willie Nelson ‘*To all the girls I’ve loved before*’; wij zwegen over oude liefdes.

Langs de kant van de weg zag ik een man in de schaduw van de sycamore, onbeweeglijk. Hij leunde op een buks.

Iets in dit landschap maakt ons rustig. Misschien komt het omdat hier meer hemel dan aarde is. We rijden en luisteren naar de radio. Soms stoppen we bij een café langs de weg, drinken Starbucks of een paar biertjes, lezen de krant. We praten niet meer zo veel als vroeger.

Het meeste is gezegd.

‘Nog eentje doen?’ roept hij vanuit de kamer. Hij wacht mijn antwoord niet af, staat met twee blikjes naast het bad. We proosten, maar ik zou niet weten waarop. ‘Volgens mij hebben we iets te vieren. Moet je horen, Ed staat net aan de deur en vraagt of ik verstand heb van auto’s. Zijn zwager heeft een garage. Ze zoeken ervaren monteurs; ik leek hem wel het type. Hij heeft vast m’n zwarte nagels gezien. Morgen haalt-ie me op, dan rijden we erheen. Volgens hem is het kat in het bakkie.’ Hij peutert zijn zoveelste sigaret uit het verkreukelde pakje in zijn borstzak, trekt hem recht en steekt de vlam erin.

‘Het ziet ernaar uit dat we hier een tijdje blijven, Mel.’

Zoals hij nu kijkt. Doet me denken aan de eerste keer dat we elkaar zagen in de garage van zijn vader. Hij staat gebogen over de motor van een pick-up, kijkt op van zijn werk. Die grijns. Jim zit op zijn vaste plek, bij het raam. Sorteert schroefjes, bouten en moeren. Dat is Zijn Belangrijke Taak. Zonder de juiste onderdelen kunnen zijn vader en broer hun werk niet goed doen. Af en toe kijkt hij op en zoekt de ogen van zijn broer. Pete knikt en steekt zijn duim op. Jim straalt. Stráált, zoals alleen jongens als hij dat kunnen doen. In zijn vollemaansgezicht zijn z’n scheve ogen nog verder tot

spleetjes geknepen en uit zijn kartelmond komt een dierlijk geluid. Pete noemt dat De Grote Lach.

Als het ongelukkige voorval met de zoon van de drogist, John Benton, niet was gebeurd, had Jim tot in lengte van dagen Zijn Belangrijke Taak uitgevoerd in de garage van zijn pa.

Dat gelooft Pete. Soms heb je een buitenstaanderblik nodig om die dingen helder te zien.

Nu woont Jim in het tehuis en laten alleen de wekelijkse telefoontjes van zijn broer hem nog stralen.

Ik weet, ik had het Pete meteen moeten zeggen, of op zijn minst met hem moeten overleggen, voordat ik mijn besluit nam. Maar ik kon het niet. Hij zou het niet begrepen hebben.

Toen de gynaecoloog mij, na de vlokkentest, mededeelde dat er iets niet in orde was, was ik als verdoofd. Hij en ik zaten in zijn spreekkamer. Na ons korte gesprek wierp hij een steelse blik op de klok achter mij aan de muur, legde de hele formulierenzooi op een hoop en tikte het stapeltje een paar keer als een nieuwslezer na het Journaal op zijn bureau, voordat het in een dossier verdween.

Toen alles achter de rug was, later, in de bus terug naar huis, voelde ik hoe het uit mij was genomen. En wat daarvoor in de plaats was gekomen: iets onverbidde lijks.

In bed na onze laatste Bud en sigaret, zoekt Pete mijn hand, strijkt nog even over mijn vingertoppen en mompelt: 'We zijn vergeten Jim te bellen, Mel. Help me eraan herinneren dat we hem bellen. Morgen.'

Voordat ik kan antwoorden, verraadt zijn trage adem aan mijn hals een diepe slaap.

Saskia van den Heuvel is dichtster. Ze publiceerte in een reeks van literaire tijdschriften, bloemlezingen en op internetsites. In 2007 ontving Saskia de titel “Vredesdichter” en in 2009 won ze de Selexyz Scheltema Almere Poëzieprijs. In 2013 debuteerde ze met de bundel *Misschien gebeurt er vandaag iets*.

Saskia van den Heuvel

Wij gaan niet op vakantie omdat
het overdreven is om zo somber te
zijn dat iemand daarvan iets kan
denken in een buitenland

Mocht ik op reis gaan dan ga ik niet om op een andere manier te lopen in de zon. Ook niet om te verdwalen om terug te keren met meer verhalen dan waarmee ik begon. Niemand wacht op mijn gestel in een ander land. En thuis gaat alles net zo snel. Ik vertel je later over de moed en het gazon.

Eerst sla je de plank mis, daarna verlies je een naam. Zo kun je een vliegtuig ook niet in. Je ogen spreken fel maar dat is schijn, op facebook weten ze wel dat alles mooier lijkt, je bent een aardig fenomeen met honderd vrienden op je hiel. Stel dat ik je ken sinds vorig jaar dan is dat hypothetisch. Ik ken je los

van je profiel dat doet denken aan feestjes uit de jaren tachtig. Ik wil je nu iets zinvol zeggen met betekenis om je te vervullen, iets grappigs om over tien jaar te vertellen aan iemand die meer vergeten is dan wij en op

vakantie ging, ik weet niet wat. Dat is het probleem. Ik krijg het vandaag nog niet gedaan, maar jij praat altijd over morgen, je gedachten gespannen aan een toekomstdraad. De droom in je achterzak, het gras dat je verdorren laat.

Linda van Rijn combineert het schrijven met haar werk in de reisbranche. Ze debuteerde met de succesvolle literaire thriller *Last Minute*, waarna een serie van zomer- en winterthrillers volgde: *Piste Alarm*, *Blue Curaçao*, *Winter Chalet*, *Viva España*, *Off Piste*, *Villa Toscane* en de minithrillers *Vakantievrienden* en *Voetbalvrouwen*. Al haar boeken hebben in de CPNB bestseller60 gestaan.

Linda van Rijn

Amico

(Fragment uit *Villa Toscane*)

Heleen en Carlo hebben de stap gewaagd: nadat Carlo zijn baan in Nederland is kwijtgeraakt, zijn ze met hun twee kinderen Sophia en Florian naar Italië verhuisd. Met de opening van hun agriturismo in Toscane is een lang gekoesterde droom uitgekomen.

Heleen snoof diep terwijl ze over het pad naar de casa liep. De geur van rozemarijn en oregano drong haar neus binnen, de geur die voor haar symbool stond voor Toscane. De kruiden groeiden her en der langs het pad. In de tuin van de casa stond nog veel meer. Bijna elke avond gebruikte ze kruiden uit de tuin bij het koken. Het gaf haar het gevoel dat ze een keukenprinses en traditionele Italiaanse mama in één was.

Ze gaapte hartgrondig. Het was iets na achten en ze had dolgraag een uurtje langer willen slapen, maar de eerste gasten stonden vandaag om tien uur op de stoep. Ze had tijd

nodig om de casa startklaar te krijgen en bovendien wilde ze nog wat administratie en mail wegwerken. Eigenlijk was zo'n vroege aankomst op zaterdag helemaal niet ideaal, maar ze wilde geen 'nee' verkopen. In die positie zaten ze op dit moment nog niet, elke gast was welkom, met welke verzoeken of eisen dan ook.

Ze hoorde geritsel naast zich en een zwarte snuit kwam tevoorschijn uit de lage struiken. 'Hé druktemaker', zei ze half lachend. 'Je laat me schrikken'

De zwarte labrador kwam nu helemaal tevoorschijn en sprong hevig kwispelend rond haar voeten. In het begin hadden ze de regel gehad dat de hond niet bij de casa mocht komen, omdat Heleen bang was dat hij de gasten tot last zou zijn. Maar die regel hadden ze al snel laten varen. Nu was Amico met grote regelmaat bij de casa te vinden en bleken alle gasten dol op hem te zijn.

'Wat is er?' vroeg ze het jonge beest. 'Wil je spelen?'

Het antwoord kwam in de vorm van een groezelige tennisbal die voor haar voeten werd gegooid. Heleen raapte het balletje op en gooide het een stukje de heuvel af. De hond stoof erachteraan. Ze glimlachte. Amico deed zijn naam eer aan. Vanaf dag één was hij de beste vriend van de kinderen geweest. Eigenlijk had ze nooit veel met honden gehad. Dat was ook de reden dat ze de smeekbedes van de kinderen, die dolgraag een pup wilden, resoluut van de hand gewezen. Maar toen Florian na het nieuws van de verhuizing met grote betraande ogen had gevraagd of hij dan in elk geval een hond mocht, was ze niet in staat geweest om 'nee' te zeggen. Haar toezegging dat zijn grootste wens dan in vervulling zou gaan, had Florians tranen als sneeuw voor de zon doen verdwijnen. Carlo, ook geen uitgesproken hondenfan, had het met lede ogen aan gezien. Maar toen Amico eenmaal zijn intrede in

hun gezin had gedaan, was hij bijna nog doller op de hond dan de kinderen. En ook Heleen kon zich niet meer voorstellen dat de jonge labrador er niet zou zijn. Het gaf haar ook wel een veilig gevoel dat hij er was. Ze woonden zo'n drie kilometer buiten het dorp en vooral 's avonds was de plek behoorlijk stil en donker. Amico begroette iedereen weliswaar met een hoop gekwispel, maar alleen al het idee dat hij aansloeg als hij iets hoorde, maakte dat Heleen zich veilig voelde. Er kon in elk geval niemand onopgemerkt bij hun huis komen.

De labrador dook weer op en gooide het balletje voor haar neer. 'Goed zo, jongen', prees Heleen hem uitgebreid. 'Heel braaf.'

Amico keek haar aan, bijna extatisch door haar complimenten. Hij nieste de dauwdruppels van zijn snuit en duwde met zijn neus het balletje bijna tot onder haar voet. 'Ja, ja, glimlachte Heleen. 'Ik zie hem wel, hoor.'

Voor de tweede keer slingerde ze het speeltje weg en weer ging Amico erachteraan. Ze zag als laatste het puntje van zijn zwarte staart tussen de struiken verdwijnen.

'Mam!' Met een bezorgd gezicht kwam Florian de kamer binnen. Heleen zat aan tafel en bekeek op haar telefoon de website van een agriturismo op een halfuurtje rijden. Het was tegelijk met dat van hen geopend en werd gerund door Duitsers. Zo nu en dan checkte Heleen op hun site of er nog kamers te reserveren waren, gewoon om te zien hoe het hun verging.

Heleen keek op van haar telefoon toen Florian voor de tweede keer riep. 'Wat is er, schat?'

'Amico is weg!'

Heleen keek hem niet-begrijpend aan. 'Hoe bedoel je?'

'Ik kan hem nergens vinden. Ik heb hem de hele tijd al niet gezien.'

‘Je bent net een kwartier thuis.’

‘Nou, die hele tijd heb ik hem niet gezien.’

‘Hij is vast ergens in de tuin, of misschien bij de casa. Of hij is achter een vogel of een vos aan gegaan.’

‘Hij komt altijd als ik hem roep’, riep Florian, half huilend. ‘Er is iets gebeurd!’

Heleen kwam overeind. Ze voelde haar benen protesteren. De hele dag was ze aan de slag geweest, maar nu ze was gaan zitten, merkte ze hoe moe ze was. Vanavond zou ze er maar vroeg induiken.

Florian trippelde bezorgd achter haar aan toen ze naar buiten liep. ‘Wanneer heb jij hem dan voor het laatst gezien?’

‘Daarstraks, toen ik vanaf de casa naar huis liep’, antwoordde Heleen. Ze zei het eigenlijk automatisch, Amico liep altijd met haar mee. Aan het einde van de middag kreeg hij eten en daarom was hij meestal vanaf een uur of drie bovenmatig geïnteresseerd in elke stap die ze zette. In de bijkeuken pakte ze de trommel met hondenkoekjes. Ze rammelde ermee toen ze naar buiten liep.

‘Amico!’ riep Florian. IJverig speurde hij de tuin rond. ‘Amico, kom dan!’

Heleen rammelde opnieuw. Ze verwachtte elk moment de zwarte snuit ergens te zien opduiken, maar het bleef stil.

‘Wat is er?’ Sophia was in de tuin verschenen en keek verbaasd naar de verrichtingen van haar moeder en haar broertje. ‘Is Amico weg?’

‘Ja, hij kwam niet toen ik hem riep!’ Florian keek zijn zus ernstig aan.

Sophia draaide zich om naar haar moeder. ‘Hij loopt toch altijd mee als je vanaf de casa naar huis gaat, mam?’

Heleen knikte. Ze begon aan zichzelf te twijfelen. Ze had Amico toch wel gezien vanmiddag? Het was net als je her-

inneren dat je je had aangekleed. Je kon ervan uitgaan dat je het had gedaan, maar als je actief de herinnering probeerde terug te halen, lukte dat niet.

‘Ja’, zei ze, maar het klonk aarzelend. ‘Ik heb hem gezien.’

De kinderen merkten de twijfel in haar stem feilloos op. ‘Weet je het zeker, mam?’ vroeg Florian. ‘Of was hij toen ook al weg? Dan kan hij nu wel heel ver zijn. Misschien is hij verdwaald. We moeten de politie bellen en dan kunnen zij hem zoeken!’

Heleen streek over zijn donkerbruine haar. ‘Rustig, lieverd. Ik weet zeker dat Amico niet zomaar verdwenen is. Hij is misschien een beetje te ver van huis gegaan omdat hij achter een hert of een ander beest aan is gegaan. En dan kost het hem ook wat tijd om terug te lopen.’

‘Maar hij was er daarstraks toch nog wel?’ drong Sophia aan.

Hoe langer Heleen erover nadacht, hoe meer ze begon te denken dat de hond er toch niet was geweest.

‘Zie je wel!’ Florians stem klonk paniekerig. ‘Dan is hij al veel langer weg. Hij kan wel... wel honderd kilometer ver gelopen zijn! Helemaal naar het vliegveld!’

‘Dat kan helemaal niet’, antwoordde zijn zus. ‘Dat is veel te ver.’

‘Jongens, kalm’, probeerde Heleen haar kinderen te kalmeren, al begon ze nu zelf ook onrustig te worden. Ze wist zeker dat ze Amico aan het begin van de middag nog had gezien, toen hij lag te soezen op het terras. Maar daarna kon ze eigenlijk geen moment terughalen dat ze de hond nog in het oog had gehad.

‘Laten we even naar de casa lopen’, zei ze. ‘Misschien is hij daar nog gewoon en heeft hij niet gemerkt dat ik weg ben gegaan.’

Florian greep elk idee aan als een laatste strohalm en haastte zich meteen naar het pad richting de agriturismo. ‘Hij kan ook hier in de bosjes zitten,’ zei hij, waarna hij de struiken in dook.

‘Ja, hoor.’ Dat was Sophia, die sceptisch naar de verrichtingen van haar broertje keek. ‘Als hij daar zit, kan hij ons horen. Dan was hij allang gekomen toen mama met de koekjes rammelde.’

‘Misschien zit hij vast in een val. Papa zegt dat er klemmen in het bos staan om beesten te vangen.’

‘Niet in onze tuin. Toch, mam?’

Heleen schudde haar hoofd. ‘Kom, Flo!’ riep ze. ‘Wij lopen vast door, hoor.’

Hij gaf geen antwoord. Heleen zag zijn rode t-shirt bewegen tussen de dichte takken. Ze moest Sophia gelijk geven. Als Amico daar zat, was hij allang tevoorschijn gekomen. Maar ze liet hem maar begaan. Heleen was ervan overtuigd dat Amico elk moment weer kon opduiken, maar Florian leek van mening dat alleen een intensieve zoektocht zijn vriend kon terugbrengen.

Ze liep verder in de richting van de casa. Het pad werd aan twee kanten begrensd door bomen, al waren er hier en daar open plekken die een mooi uitzicht op het heuvellandschap boden. Op andere dagen bleef Heleen weleens staan om ervan te genieten, nu tuurde ze vooral het landschap af op zoek naar de zwarte viervoeter.

‘Kom mee, Florian,’ zei Heleen, terwijl ze haar weg naar de casa vervolgde. Sophia was al vooruit gegaan en ze liep met ferme stappen achter haar dochter aan. Florian volgde haar op de voet, terwijl hij de naam van zijn vriend maar bleef roepen.

Carlo was bezig geweest met het repareren van een kapotte lamp bij het hek en kwam op hen afgelopen. ‘Wat is er

aan de hand?’ vroeg hij met enige verbazing. Meestal bleef Heleen na school met de kinderen bij het huis. Aan de ene kant omdat ze wilde dat hun gasten van hun rust konden genieten, anderzijds omdat ze niet wilde dat hun kinderen het gevoel hadden dat het alleen nog maar om het bedrijf draaide. Ze hadden ook recht op de onverdeelde aandacht van hun vader of moeder.

‘Is Amico hier?’ Heleen keek om zich heen. Ze hoorde Florian alweer roepen.

Carlo trok zijn wenkbrauwen op. Er parelden zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd, die hij wegveegde met de rug van zijn hand. ‘Die gaat toch altijd met jou mee als je ’s middags naar huis gaat?’

‘Vandaag niet. Althans, ik denk van niet. En hij was er ook niet toen de kinderen uit school kwamen. Ik dacht dat hij misschien nog hier was.’

Carlo schudde zijn hoofd. ‘Volgens mij niet. Ik heb hem in elk geval niet gezien. Misschien is hij iets te ver weg gelopen en is hij daarom nog niet terug?’

Heleen knikte langzaam. ‘Dat dacht ik ook al. In dat geval komt hij vast wel weer opdagen. Iedereen in de omgeving weet toch dat hij van ons is?’

Carlo knikte. ‘Als iemand hem vindt, zullen ze vast wel bellen.’

‘Ik denk dat ik...’ Heleen hield verschrikt haar mond toen ze een ijzelijke gil hoorde. Het geluid kwam van achter de casa. ‘Wat is dat?’

‘Florian!’ riep Carlo gealarmeerd. Heleen en hij kwamen tegelijkertijd in beweging. Samen renden ze om de casa heen naar de achtertuin.

‘Mama!’ Dat was Sophia. Haar stem klonk paniekerig. Ze kwam op haar moeder afgerend en wierp zichzelf zo’n bé-

tje om diens middel. Daarna drukte ze haar gezicht tegen Heleens buik en begonnen haar schouders te schokken.

‘Wat is er?’ Heleen sloeg haar armen om haar dochter heen en probeerde tegelijkertijd verder te lopen. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Hij is... Amico is...’ Veel meer kon Sophia niet uitbrengen.

Carlo had Florian bereikt, die iets verderop bij het zwembad stond en nog steeds gilde. Heleen keek naar haar zoon-tje. Carlo wilde zijn armen om hem heen slaan, maar Florian duwde hem van zich af, om zich het volgende moment juist aan hem vast te klampen.

‘Wat is...’ begon ze, maar toen zag ze het. Het grote, zwarte object in het zwembad.